

Forfatter: Bang, Herman

Titel: BARCHAN ER DØD

Citation: Bang, Herman: "BARCHAN ER DØD", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 559. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bang02val-shoot-workid98853.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

TIL OSSIP SSEMJONOWITSCH MELNIK

"**BARCHAN ER DØD**" -

Vi sad foran en Villa, efter Middag, paa Terrassen. Dagen havde været meget hed. Og nu, mod Aften, var Luften tung - saa tung og lummer, at selv vore Cigaretters Røg blev doven og syntes kun saa møjsomt at løses op. De to Popler stod i det begyndende Halvmørke foran os, paa Plænen, ubevægelige og lige - som to Fakler, der var brændt ud, højt over Tujaernes Busketter.

Iwan Iwanowitz vendte sit Ansigt mod Haven. Han støttede, uden at røre sig, Hagen mod Marmorgelænderet, der var koldt. Naar jeg drejede Hovedet - for ligesom at komme bort fra Tujaduften, der smittede al Luften - saá jeg, at han var meget bleg.

Vi havde i lang Tid ikke talt.

Paany vendte jeg Hovedet.

Og blot for at sige noget, af en ubestemt Trang til i den trykkende Luft og i Halvmørket, at tale og høre min egen Stemme, sagde jeg:

- De siger intet, Iwan Iwanowitz.

Iwan Iwanowitz rørte sig ikke. Bestandig med Hagen støttet mod Marmorkanten sagde han lavt:

560

Luften er saa tung. Paa Aftner som denne formaar man ikke at bortjage sine Erindringer.

- Og hvilke Erindringer? spurgte jeg.

- Den Erindring, svarede Iwan Iwanowitz - i det hvide Ansigt saá det ud, som var hans Øjne næsten opspilede foran Halvmørket - og pludselig sagde han med en helt anden Stemme, som jeg aldrig havde hørt, en Stemme, der brast løs fra hans Bryst:

- Den Erindring, at jeg er en Morder. Jeg havde drejet hele mit Legeme, og i den lumre Aften var det, som om min Ryg frøs:

- Er De blevet gal, Iwan Iwanowitz? sagde jeg og forsøgte at le og holdt inde igen.

- Den Erindring, at jeg er en Morder, gentog Iwan Iwanowitz.

Jeg følte det et Nu, som maatte jeg springe til, holde Manden, for, alvorlig talt, jeg troede, han var blevet forrykt, vanvittig, paa en Gang, af Heden, af Tordenluften, af hvad véd jeg.

Men Iwan Iwanowitz sagde og rørte sig overhovedet ikke:

- Jeg har aldrig fortalt det til nogen. Dem vil jeg sige det.

- Iwan Iwanowitz, sagde jeg, det er jo noget afsindigt Snak. (Og halvt uden at vide det saá jeg hen efter Ringeapparatet ved Døren - for at se, hvor langt det var borte.)

- Hør, om det er Afsind, sagde Iwan Iwanowitz: Bliv siddende og hør. Fortællingen er lang.

Og halvsagte, men dog meget tydeligt, besynderligt, skærende tydeligt, saaledes som man fortæller en Ting, man tusind Gange og uophørligt har gentaget for sig selv - sagde Iwan Iwanowitz og sad hele Tiden i samme Stilling som skriftende for et usynligt Ansigt der, der i Luften foran sig:

- Det er fem Aar siden. Det var i Petersborg. Jeg boede den Gang tæt ved den finske Banegaard. De maa vide det. Thi det var Grunden til, at Waldheim saa ofte kom til mig om Morgenen for at drikke The. Han boede paa Landet fra Lørdag til Mandag hinsides Grænsen, den finske Grænse, og saa, naar han om Morgenen kom fra Banegaarden, kom han op hos mig for at drikke The, før han gik i Ministeriet. Det var Indenrigsministeriet. Han havde gjort en meget smuk Karriere, skønt jeg havde troet, han var et ganske tomt og meget almindeligt Menneske. Men han var meget smuk

☒ Iwan Iwanowitz tav et Øjeblik og strakte Hænderne frem foran sig paa Marmorkanten. Paa det graa Marmor saá de to Hænder ud som de var døde, eller som var de modellerede i Gips:

☒ - Det var Mandag Morgen, da han kom. Jeg laa endnu i Sengen. Jeg erindrer det altsammen meget tydeligt. Det var Solskin, en munter og behagelig Morgen. Saa kommer Waldheim ind, og vi veksler Haandtryk, og, mens han sætter sig ved Sengen, siger han, som man saadan siger:

☒ - Naa, er der noget Nyt?

☒ - Noget Nyt? svarer jeg.

☒ - Og hele mit Liv vil jeg spørge mig selv, hvordan det var muligt, hvorfor og hvordan det skete, hvordan det faldt mig ind - hvordan det fløj mig gennem Hovedet, skønt jeg Sekundet før aldrig havde tænkt det - hvordan det fo'r over min Mund - de Ord:

☒ - Noget Nyt? Barchan er død.

☒ - Barchan er død, sagde jeg. Hvorfor? Hvordan kom jeg paa det? Barchan, vor fælles Ven, var frisk som en Fugl og som en Fisk. For ti Timer siden havde han og jeg spist til Aften sammen. Feodor Barchan var spillevende, saa rask som De og jeg - og jeg sagde alligevel, platsch, ud i Luften, hen i Mandens Ansigt:

☒ - Barchan er død.

☒ - Men i samme Øjeblik var Waldheim sprungen op og satte sig igen som en Mand, der falder:

☒ - Barchan, skreg han: hva' si'er De - Barchan. Barchan er død.

☒ - Og hele hans Ansigt var forandret Ser De, 562 jeg havde aldrig troet, at dette tomme, glatte, dette Allemandsansigt kunde faa det Udtryk af Forfærdelse eller forvreden Smerte, som det da fik ... Og forbavset eller nysgerrig overfor dette nye Ansigt, dette nye Menneske, der paa en Gang stod foran mig, sagde jeg endnu en Gang (dreven frem, ja, netop af Nyfigenhed, nu er jeg overbevist derom):

☒ - Ja, Barchan er død ...

☒ - og tog ikke Øjnene fra Baronens Ansigt.

☒ - Han havde rejst sig igen og, lige ret op og ned, foran Sengen, med samlede Fødder stod han:

☒ - Men hvordan er han død? hvordan? Barchan, Barchan død. Og jeg spiste sammen med ham for tre Dage siden

☒ Iwan Iwanowitz førte den venstre Haand hen over sin Pande - og denne Haaand syntes bestandig, som var den død - men hans Øjne vedblev at stirre ud i Luften, mens han fortsatte:

☒ - Sig mig, var jeg i de Øjeblikke hypnotiseret af det Ansigt dér foran min Seng? Har jeg talt under en Hypnose, for hvilken jeg ikke kunde frigøre mig? Eller var det - ja, det var det maaske, en rent artistisk Lyst, en uimodstaaelig Trang til at studere Smerten, der drev mig? Eller, har De lagt Mærke dertil, at der altid, helt inde i os, ulmer en hemmelig Grusomhed, en prikkende og ond Grusomhed just mod dem, vi mest holder af, og den slaar ud et Nu, og vi fører Stiletten, vi dog altid bærer i vort Ærme, lige ind i deres Kød og drejer til og drejer rundt og kan ikke lade være. Vi maa, vi maa tilføje dem Smerte. Var det det? Var det det, som lod mig blive ved at tale? Thi, forstaar De, jeg begyndte paa en Gang at fortælle - men omstændeligt, med alle Enkeltheder, udmalende: hvordan Barchan var død ...

☒ - Hvordan han var falden om, paa Gaden Puschkinskaja, midt om Natten, da vi fulgtes hjem, i et Krampeanfald, saa han faldt, næsegrus, plat ned, ned paa Stenbroen - - lige ud for Prinsesse Ustupoffs Hus, ja, det var netop lige udenfor Prinsessens Port...

563

☒ - Mens Waldheim igen havde sat sig ned og, med Hænderne foran sit Ansigt, blev ved at sige og sige de samme og kun de samme Ord:

☒ - Barchan - - - Barchan død ... men jeg spiste jo med ham for tre Dage siden

☒ - Og jeg blev ved (uden at kunne standse, reven med af min egen Løgn, voldtagen af min egen Strøm af Ord, af mit eget Digt om den levende Barchans Død) jeg blev ved at tale:

☒ - Om Barchans Ansigt det venstre Øje, det havde lukket sig i Krampen, kun det højre saá; i Forfærdelse, skelende fulgte det mig, mens jeg forsøgte at løfte ham op og havde ikke formaaet det.- - mens Barchans

ene Øje, blodsprængt var det blevet,- fulgte mig, fulgte mig ustandseligt

☒ - Men pludselig rejste Waldheim sig op af Stolen, og hans Hænder faldt bort fra hans Ansigt, slapt ned, og jeg saá (ja, jeg lagde Mærke til det), at hans venstre Øje var lukket, Øjelaaget var gledet til ... kun det højre saá, mens han sagde:

☒ - Nej, nej, fortæl ikke mer ... sig ikke mer

☒ - Og uden at tale mer vendte han sig og gik - hen over Gulvet ... som en svajende Mand, en Mand, der har drukket, som ikke kan staa paa sine Ben, gik han hen over Gulvet og ud

☒ - Og jeg holdt ham ikke tilbage.

☒ - Jeg husker det meget godt: mens jeg blev liggende i min Seng, tænkte jeg kun én Ting: Hvor Barchan vil more sig. Og mens jeg klædte mig paa og stod foran mit Spejl, sagde jeg til mig selv:

☒ - Altsaa er Waldheim virkelig et Menneske. Det havde jeg egentlig ikke troet, skønt det er sandt, jeg holder meget af ham - -

☒ - Og jeg gik til mit Arbejde - Iwan Iwanowitz tav.

☒ Et stort Insekt fløj os forbi, et stort, laadderit Insekt, som jeg pludselig jog bort med Haanden.

☒ Iwan Iwanowitz havde sænket sit Hoved og lagt 564 Hænderne overkors. Jeg véd ikke, men, medens han sad saaledes, sammensunken, med det ene Haandlede lagt over det andet, lignede han en Mand, der sad lænket.

☒ - Iwan Iwanowitz, sagde jeg: fortæl mig ikke mere. Det er jo altsammen Indbildninger, og man skal ikke opsøge Indbildninger men forjage dem ...

☒ Iwan Iwanowitz rystede, ganske svagt, paa sit Hoved og svarede:

☒ - Jeg m a a fortælle.

☒ Og han begyndte at tale paany, i Begyndelsen meget langsomt, ligesom med møjsommelige Skridt, som den gaar, der véd, han skal over en Skrænt.

☒ - Den næste. Morgen - jeg maatte have sovet længe, thi da det ringede paa min Dør, voldsomt, Gang paa Gang, endnu en Gang, saá jeg - hvor man husker alle de Ting, som man ikke ser og dog bagefter véd - saá jeg (men det blev ved at ringe), at min Husholderske allerede havde bragt min The, og at det nye Hefte af "Ssewerny Wjestnik" laa paa Stolen ved Siden af min Seng. Jeg aabnede det. Wolynsky havde skrevet en Essay om "Skønhed" - en lang Essay. Jeg begyndte at skære den op med Kanten af min Theske ...

☒ - Men hvem var det, der ringede? Hvem Pokker var det?

☒ - Det kom i Ryk, bratte, uophørlige Ryk - - uophørligt, som Telegrafbude ringer om Natten. Og pludselig tænkte jeg (havde Barchan, ser De, mon allerede halvvejs overført mig, meddelt mig sit Bud og sin Tanke, sin Tanke gennem de lukkede Døre?): saadan, akkurat saadan ringede Telegrafbudet den Nat eller ud paa Morgenen, da han bragte mig Telegrammet fra Tula, at min Moder var død

☒ - Og jeg løb ud

☒ - Der stod han altsaa; Barchan - stod han, lænet til Dørkarmen, og, skønt han saá mig med sine to Øjne, 565 blev han ved at ringe, med sin venstre Haand, som en Vanvittig, som en Forrykt ...

☒ - Og paa én Gang greben af en uforklarlig Rædsel - som om hans Rædsel havde smittet mig eller som om jeg allerede vidste det - sagde jeg:

☒ - Men, Barchan, Barchan dog - hvad er der?

☒ - og Tænderne klaprede i min Mund.

☒ - Men han svarede ikke, men gik kun ind. Ser De, han er meget høj, altfor høj og mager, man synes, naar man ser ham, at nogle tomme Klæder er blevet kastede over et Skelet - saadan ser han ud. Med en lang Hals og et tyndt Ansigt.

☒ - Barchan, Barchan - -

☒ - Han havde sat sig, lige ved Døren, med Armene svingende mellem sine Knæ, svingende som to Penduler - - og han talte ikke ...

X - Barchan - hvad er der?

X - Barchan - saa tal dog - hvad er der?

X - Jeg greb ham i den højre Skulder, og da jeg havde gjort det, vidste jeg allerede, hvad han vilde sige ... vidste ... hvad der var sket ...

X Iwan Iwanowitz vendte med et Ryk sit Hoved om imod mig, og hans opspilede Øjne saá mig lige ind i Ansigtet (jeg har aldrig set et saadant Blik i noget Øje):

X - Ja, jeg vidste det, at Waldheim var død.

X - Og som om Barchan havde gættet, at jeg vidste det, at jeg vidste, hvad han endnu ikke havde sagt, slet ikke fortalt, sagde han, og hans Arme blev ved, meningsløst, idiotisk at svinge mellem hans to Ben:

X - Ja, er det ikke forfærdeligt ... det er saa forfærdeligt.

X Iwan Iwanowitz havde paany drejet sit Hoved, og med de fremstrakte Hænder foran sig sad han atter som før og talte langsomt:

X - Hvad foregaar der i et saadant Øjeblik i et Menneske, og hvordan kan man vide, hvad man ikke véd?

X - Men paa én Gang blev jeg meget rolig. Jeg har 566 ofte sagt til mig selv, at kun en eneste Gang i mit Liv har jeg været saa rolig. Det var i Kaukasus - kender De Kaukasus? - under et Sneskred, der pludselig gjorde mine Heste bange ... og mit Liv hang i Senerne i mine Hænder -

X - Saa rolig blev jeg, mens den Tanke fo'r gennem mit Hoved:

X - Hvor meget véd Barchan? Han véd, at Waldheim er død - - men véd han mer? hvad véd han?

X - Og jeg sagde til mig selv:

X - Du maa væрге Dig mod Barchan. Du maa være paa din Post mod Barchan.

X - Men højt sagde jeg (og min Stemme lød saa koldt, som om jeg talte til en Anklaget, ja, virkelig som om jeg anklagede ham):

X - Men hvorledes er han død?

X - Barchan svarede:

X - Han døde nu. Han er død.

X - Men hvad véd De om hans Død, Feodor Alexejewitz? sagde jeg, og jeg talte ligesom før.

X - Jeg har jo set det. Jeg saá det - og pludselig førte Barchan begge sine Hænder op om sit Baghoved

X - Iwan Iwanowitz, det er det forfærdeligste, jeg har set ...

X - Paa én Gang stod Feodor Alexejewitz Barchan op og, stirrende ud i Luften, sagde han:

X - Og hvem kan forklare det? Hvem forklarer det ... Iwan Iwanowitz ... det er det forfærdeligste, jeg har set ...

X - Ja, ja (og han begyndte at gaa op og ned i Værelset), jeg skal fortælle det. Lad mig fortælle det i Sammenhæng.

X - Han standsede helt henne i Krogen ... aa, jeg kunde male ham, ham og hver af hans Bevægelser, som han stod der ... mens jeg tænkte: Ja, lad ham nu fortælle, lad Feodor Alexejewitz fortælle, hvad han véd

X - og Du, forraad Dig ikke.

X - Ja, sagde jeg højt: Fortæl i Sammenhæng.

567

X - Barchan blev staaende i Krogen. Han lignede et Maleri af Rjepin, mens han stod der og talte:

X - Det var iaftes, da jeg havde spist. Jeg véd ikke, hvorfor det pludselig faldt mig ind, at jeg vilde gaa op til Marian Michailowitz. Men jeg havde ikke set ham i fire Dage ... ja, det er rigtigt, det er netop fire Dage, siden

vi spiste sammen hos Bartows. Han var saa overstadig og talte hele Tiden om, at det snart var paa Tide at gifte sig ... Ja, det talte han om, og jeg saá godt, at Anna Petrowna var ganske bleg og næsten ikke kunde faa sit Glas op til Læberne.

X - Paa én Gang vendte Barchan sit Hoved og, som greben af en ny Forfærdelse, sagde han:

X Iwan Iwanowitz, hvordan - - hvem skal, hvordan skal vi melde Anna Petrowna det?

X - Jeg svarede:

X - Vi maa naturligvis sende Budet til hendes Mand. Hvad véd vi om Forholdet mellem Anna Petrowna og Marian Michailowitz ...?

X - Nej, nej, svarede Barchan: men vi véd jo dog - -

X - Jeg slog min Haand ned mod Divanen, hvor jeg sad, som mod en Skranke:

X - Men, Feodor Alexejewitz, fortæl altsaa og lad det faa en Ende.

X - Ja, sagde Barchan og virrede med sit Ansigt: det er sandt, jeg har jo endnu ikke fortalt det.

X - Jeg gik altsaa derop - iaftes.

X - Marian Michailowitz var ikke hjemme, og han kom ikke. Jeg satte mig til at læse. Det var "Ssewerny Wjestnik". Den laa paa Bordet. Den var lige kommen og uopskaaren. Det var en Essay af Wolynsky, jeg læste ...

X - Ja, sagde jeg og afbrød ham og løj (og i samme Nu sagde jeg til mig selv: Hvor Du er klog - men vær ogsaa paa din Post, for nu gælder det): jeg har læst den.

X - Men Barchan hørte det ikke. Han stod bestandig der i Krogen og talte som til Rummet:

568

X - Til sidst blev jeg træt og lagde mig paa Divanen

X - paa Divanen i Sovekamret - - der staar en Divan lige ved Vinduet... man ligger med Ansigtet lige mod Døren. Lampen, en stor Lampe, havde jeg stillet paa Toilettebordet Jeg maa være falden i Søvn.

X - Barchan tav. I Krogen, hvor han stod, var hans Ansigt graat som en Sten ... ja, netop saadan har Rjepin malet "Iwan den Forfærdelige", mens han stirrer sin halvkvalte Søn ind i Ansigtet.

X - Og saa? spurgte jeg.

X - Feodor Alexejewitz søgte om sit Lommetørklæde og aftørrede sine lange og tynde Fingre, før han svarede:

X - Da jeg vaagnede - og jeg troede ikke, jeg var vaagen ... Iwan Iwanowitz ... Dante har ikke set noget Ansigt som det, jeg saá - som Waldheim der stod - lige foran mig, ved Fodenden af Divanen, hvid, fortrukken - med nedadvrænget Mund, Tænderne saá man, alle hans Undertænder, saadan var Munden, skævt vrænget ned ad...

X - Jeg vilde raabe og fik det ikke gjort. Jeg sagde til mig selv: Du drømmer, og saá dog Waldheim - at det var ham - var Waldheim, og Fraaden løb ud af hans krængede Mund ...

X - Og uden at kunne røre mig, uden at kunne løfte en Haand, sagde jeg til mig selv:

X - Marian Michailowitz er blevet gal ... Hvis Du er vaagen, er Marian Michailowitz blevet gal.

X - Da han pludselig - og jeg skreg ikke - griber om Lampen og løfter den og vil slynge den imod mig og falder ...

X - Paa én Gang talte Barchan roligere:

X - Han faldt, Iwan Iwanowitz, med Lampen - der knustes - i sin Haand forover, næsegrus, næsegrus,, med sit Ansigt mod Gulvet, lige, plat mod Gulvet - Ansigtet, Ansigtet nedad - saadan (og i en frygtelig Trang til at efterligne gjorde Feodor Alexejewitz en Bevægelse, som vilde han selv lade sig falde) - mens jeg. 569 sprang op og vilde ringe om Hjælp og gjorde det ikke (Naa, naa, sagde jeg til mig selv, tag det roligt, Marian Michailowitz lider altsaa af Ligfald), og jeg vilde løfte ham op og kunde det ikke ... da han selv drejede sit Hoved, og jeg saá hans Ansigt... Iwan Iwanowitz, det venstre Øje var lukket og Laaget faldet til - kun det

højre saá, stirrede blodunderløbet op imod mig - det ene Øje ...

☒ - Jeg holdt det ikke ud. Jeg maatte have ham løftet op ...

☒ - Da han pludselig - da han paa én Gang selv sprang op og ind paa mig og kæmpede med mig, liggende ovenpaa mig kæmpede han med mig, som en Besat, som en Vild - kæmpede som han vilde kæmpe med et Spøgelse ...

☒ - Han laa ovenpaa mig - ovenpaa mig ... lige ud for Dagligstuedøren laa vi ... Fingrene havde han op om min Hals, som vilde han kvæle mig eller, nej, nej, ikke mig, men et Spøgelse - thi hans ene Øje, det frygtelige, blodsprængte Øje saá et Spøgelse ...

☒ - Og paa én Gang sagde jeg til mig selv:

☒ - Det er Dig, der forfærder ham. Men hvordan var det muligt, Iwan Iwanowitz, at jeg, jeg kunde forfærde Marian Michailowitz saadan? Jeg, hans bedste Ven - vi var Barndomsvenner, vi har kendt hinanden seks og tyve Aar - jo, seks og tyve Aar - - til nu.

☒ Barchan var gaaet hen imod mig.

☒ - Hvorledes er det muligt? Hvordan har det kunnet blive muligt? sagde han og stirrede mig ind i Ansigtet.

☒ - Kære Feodor Alexejewitz, sagde jeg og tog ikke mine Øjne bort (men fra min Nakke strømmede Sveden kold ned over min Skjortelinning): det er jo et Spil af Deres Nerver. Vær dog rolig. Waldheim er død ganske naturligt (ja, det sagde jeg, de Ord "ganskenaturligt") han er bukket under for et Krampeanfald.

☒ - Ja, for et Krampeanfald, fordi han saá mig - ved Synet af mig, sagde Barchan og blev ved at se mig 570 ind i Ansigtet, til han paa én Gang begyndte at gaa op og ned paany, feberagtigt:

☒ - Jeg véd det, det var mig, der forfærdede ham. Da jeg havde slidt mig løs og løftet ham op - hans Krop var blevet stiv, helt stiv, saa stiv som han allerede var død - og lagt hans Legeme hen paa Sengen, saá jeg det i det Øje, det aabne, forfærdelige, halvbrustne Øje, der fulgte mig: At det var mig, der forfærdede ham ...

☒ - Men, hvorfor, hvorfor, Iwan Iwanowitz, hvorfor?

☒ - Barchan vendte igen sit Ansigt imod mig.

☒ - Talte han? sagde jeg (og i samme Nu tænkte jeg ved mig selv: Saa tydeligt taler et Genfærd.)

☒ - Nej, sagde Barchan og standsede midt paa Gulvet: hans Tunge var lam ... Aa, Iwan Iwanowitz (og Barchan slog Hænderne for sit Ansigt) gid han dog havde talt...

☒ - Jeg kunde have let, ja, jeg følte en urimelig, en uimodstaaelig Trang til at le - ad Barchan, ad Waldheim, ja ad den Døde selv - - - véd jeg, om det var af Befrielse eller Fortvivlelse ...

☒ - Han laa kun, blev Barchan ved, med Øjet fæstet paa mig - - - stum, med det ene Øje spigret paa mig, stum, mens jeg sad ved hans Seng.

☒ - Jeg vilde gaa og gjorde det ikke. Jeg sagde til mig selv: Det er Dig, der slaar ham ihjel, og jeg gik ikke ...

☒ Barchan vendte sig igen, og hans Stemme lød saa træt, som havde han gennemvandret et helt Liv:

☒ - Iwan Iwanowitz, sagde han, hvordan kan man blive en Morder mod sin Vilje?

☒ - Og i samme Aandedræt lagde han til:

☒ - Han døde Klokken fem. Der blev tyst.

☒ - Jeg sagde kun til mig selv - intet andet og tænkte ikke andet -: Barchan véd intet. Ingen véd noget. Ingen vil faa noget at vide. Du er frelst.

☒ - Og til Barchan sagde jeg meget roligt:

☒ - De skal drikke en Kop The, Barchan.

571

☒ Og jeg gik ind i mit Sovekammer og hentede Thebakken og skænkede.

☒ - Medens Feodor Alexejevitz drak, sagde han:

☒ - Vi maa ogsaa underrette hans Forældre.

☒ - Da maa pludselig mit Ansigt have fortrukket sig (hans Forældre) - thi Barchan sagde og saá paa mig:

☒ - Ja, er det ikke forfærdeligt?

☒ - Jeg svarede :

☒ - Marian Michailowitz er død af et Slagtilfælde; det er naturligvis meget sørgeligt.

☒ Barchan gentog kun i samme Tone:

☒ - Vi maa underrette hans Forældre - og han gik hen mod Skrivebordet:

☒ - Nej, jeg kan ikke, sagde han, og hans Arme faldt ned langs hans Legeme: Iwan Iwanowitz, vil De?

☒ - Og jeg skrev Telegrammet - jeg har aldrig skrevet saa tydeligt hele mit Liv - -

☒ - Aldrig.

☒ - I fem Aar har jeg drømt om de Bogstaver. De er Brikker, som jeg skal samle til Ord, og jeg kan ikke faa dem samlede; og de vokser og de styrter over mig, styrter som Træer, med udspilede Grene, der fanger og flænger mig. Eller de er Dyr i mine Drømme, Krebs, der vralter imod mig, Kæmpekrebs,, der vralter hen over mit Tæppe med slæbende Haler og griber om min Strube med deres slimede Tænger, deres væmmelige iskolde Tænger ...

☒ Iwan Iwanowitz holdt inde. Sveddraaber randt ned over hans Tindinger:

☒ - Den Vaagne kan værge sig, sagde han: Hvorfor kan ikke Viljen beherske ogsaa vore Drømme?

☒ Iwan Iwanowitz tav. Han sad længe uden at flytte de fremstrakte Hænder.

☒ Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige ham.

☒ I Haven var der ganske tyst. Tujaernes Skygger var blevet mørkere og de to Popler stod foran os i Natten, ubevægelige og lige som to Sværd - mens Bilernes 572 Horn, derude og langt borte, lød som natskræmte Dyrs ængstede Skrig.

☒ Iwan Iwanowitz talte igen, men med en anden Stemme:

☒ - Jeg rejste bort fra Rusland, sagde han og saá mod Mørket:

☒ - Her er jeg nu og - vender aldrig hjem. Jeg rejste mig og tog Russeren om hans Skulder:

☒ - Kom Iwan Iwanowitz.

☒ - Kom, lad os gaa ind og lad os tænde Lys.